N. PĂDURARU

VÎNĂTOAREA

75

CLUBUL TEMERARILOR

N. PĂDURARU

VÂNĂTOAREA

75

EDITURA ION CREANGĂ

SPECIAL_IMAGE-OEBPS/Images/epub.svg-REPLACE_ME

Vânătoarea

N. Păduraru

EDITURA ION CREANGĂ

București, 1970

Lector: Georgeta Păsărin

Tehnoredactor: Gh. Chiru

Copertă: Dumitru Ionescu

Digitalizare: EPUB

Așa cum știți și dumneavoastră, pe o stație-satelit se face apelul în fiecare seară, strigându-se catalogul.

La coada catalogului de pe *satelitul F* erau trecute și trei nume de copii veniți în vacanță la părinții lor, precum alții la bunici, în colonii submarine, ori pe lună. Aceștia din urmă, însă, erau prea puțini. Umblau toți trei împreună de parcă erau legați cu o sfoară, și dacă îi puneai în ordinea înălțimii, și a vârstei, se numeau Emil, Bogdan și Sabina. Erau porecliți *EBS*-ul, iar în mesajele către pământ se transmitea de pildă: „*EBS*-ul a spart o conductă; altminteri e sănătos și mănâncă bine“.

Nu știu cum v-ați simți dumneavoastră pe o asemenea stație-satelit, dar după ce te obișnuiești cu priveliștea pământului și începi munca, constați că nu-ți rămân prea multe de făcut, mai ales dacă ești copil și ții să faci neapărat ceva deosebit. Părinții se mirau cât de cuminte este *EBS*-ul, copii model, cum își văd de joacă și nu tulbură pe nimeni. Prea cuminți, prea preocupați, ar fi zis un pedagog, dacă s-ar fi găsit vreunul pe stația-satelit și i-ar fi studiat puțin. Dar cum toată lumea își avea treburile ei foarte precise, n-a stat nimeni să-i urmărească. Așa se face că planul secret al *EBS*-ului începu să se înfiripe nestingherit. Și trebuie spus că nu era un plan alcătuit în grabă, ca să-și omoare timpul, ci era vechi, de doi ani încheiați, pe puncte, pe sarcini, pe obiective de atins, făcut așa cum se fac toate planurile secrete, sub jurământ că n-o să fie povestit la cineva.

Și încă ceva: planul fusese respectat cu atâta strictețe, iar secretul păstrat atât de strașnic, încât nimeni n-a bănuit nimic până în noaptea de 4 spre 5 iunie, când un fotograf amator din Ceylon a constatat pe filmul său o dâră neașteptată de foc; pornea de la *satelitul F,* îndreptându-se spre cimitirul spațial al navelor din apropiere.

Racheta aceasta de serviciu a dat ocol cimitirului și s-a oprit pe latura opusă pământului și stației-satelit, din motive lesne de înțeles. S-a deschis la iuțeală o trapă și dinăuntru au ieșit, pe rând, trei mogâldețe care nu comunicau prin radio, ci prin fire telefonice lungi, să nu fie descoperiți.

— Gata? șopti Emil. Știe toată lumea ce are de făcut? Sabina, tu cauți numai retro-rachete, nimic altceva, s-a înțeles? Haide odată, ce-ai înțepenit acolo?

Lângă ei, în cea mai deplină tăcere, se rotea încet și

sinistru un munte de epave prinse în cabluri – arse, ciocnite, sparte, lucind supărător în bătaia lunii. Către mijlocul muntelui licăreau roșietic crucile fosforescente ale navelor infectate cu viruși extratereștri. Cimitirul era socotit zonă interzisă.

— Sabina!

— Nu-i nimeni înăuntru? bâigui fata, arătând cu degetul.

— Cine să fie într-un cimitir?! exclamă furios Emil. Bogdane, ia-o cu tine, fir-ar a naibi de treabă, că una vorbim și alta facem!...

Peste câteva minute, prin crăpăturile navelor se iviră luminile albăstrii ale aparatelor de tăiere în vid. Nu se auzea niciun alt zgomot decât răsuflarea și icnetele fiecăruia în microfoane. Când și când, unul sau altul se repezea până la rachetă cu câte o piesă în brațe, uneori grea de câteva tone, dar care nu cântărea nici cât un fulg în imponderabilitatea de aici.

— Hei, se uită cineva pe listă? sâsâi Bogdan. Altfel cărăm de câte două ori și de câte trei ori aceeași piesă...

— N-avea grijă, mă uit eu, răspunse Emil cu energie. Ce ne facem însă de pilot automat – n-am găsit nicăieri?! Ia dați-mi cablul!

Trăgând firul telefonic după el, Emil pătrunse în adâncimea muntelui de epave, cotrobăind prin toate sălile de comandă. Timpul zbura. Luându-și inima în dinți, se apropie de una din epavele însemnate cu o cruce roșie – contaminare cu viruși! Sparse repede un hublou și intră cu capul înainte. Ieși la scurt timp pe trapa de marfă, împingând blocul masiv al unui pilot automat cu un calculator de tip vechi, dar suficient pentru scopurile lor.

— Bogdane, scoate repede un sterilizator și radiază-mă. Aici... Și pe mine încă o dată!... Sus la bord acum, toată lumea sus!...

— Dar n-am găsit retro-rachete! strigă Sabina nemulțumită.

— Dacă te-ai mocăit, cred și eu... Lasă că fac eu rost. Hai, hai, mai repede!

Racheta de serviciu, cu luminile stinse, plecă din zona cimitirului până la unul din cei mai mari asteroizi care gravitau în vecinătatea *stației-satelit F*. Descărcară acolo, în mare grabă, tot materialul, apoi întinseră deasupra o prelată cenușie, asortată cu asteroidul. Se aruncară înapoi în rachetă și nici nu

bufni bine trapa că Emil și pornise motoarele. La capătul virajului cel întins, racheta ajunse cu bine la docul de unde plecase.

Pe data de 7 iunie, văzând că nu se miră nimeni, Emil dădu semnalul că puteau să-și continue treaba.

Trebuia oprit neîntârziat asteroidul cel mare din rotație. Sabina a stăruit cu destulă prefăcătorie pe lângă mecanicul stației-satelit și i-a adus lui Bogdan o foreză ultrasonică, cu care a scobit interiorul asteroidului ca pe un miez de pâine. Și poate n-ar fi observat nimeni treaba asta dacă țăndările de stâncă n-ar fi început să roiască prin spațiu ca niște albine.

— Bogdane, apel! Ce faci tu acolo? îl controlă taică-său, radistul Pavone.

— Culeg drăciile astea de pietre, tată, răspunse înciudat băiatul, plutind răsturnat la capătul corzii de siguranță.

— Păi... cu mâna? spuse taică-său, fixându-l probabil printr-un binoclu.

— Dar cum? se opri Bogdan, lăsând sacul din mână. Cu un gest reflex îl prinse din zbor, uitând pentru moment că toate obiectele pluteau liber alături de el în imponderabilitate.

Racheta lui Pavone opri neîntârziat lângă asteroidul mare, și Bogdan își mușcă buzele văzând cum taică-său cotrobăiește în cavitatea proaspăt săpată.

— Cu barele alea de fier ce faci?

— Alea? se bâlbâi Bogdan. Barele? Pentru câmpul magnetic... Creez un câmp magnetic și-l opun câmpului magnetic terestru. Vreau să frânez rotația asteroidului, să-l opresc.

— Nu-i rău... Dar vezi că peste zece minute te așteaptă maică-ta cu masa. Nu așa, Bogdane, nu așa! Nu cu mâna, caută un magnet și strânge pietrele cu magnetul... Vino cu mine la magazie, poate găsim unul disponibil acolo.

Bogdan îl urmă suspect de repede pe taică-său, să nu-i lase timp de scotocit pe sub prelată.

Cei doi băieți și Sabina mâncau strașnic de bine, semn că vacanța pe stația-satelit le pria. Dormeau tun – deși gravitatea artificială era mică – dar de îngrășat nu se îngrășa niciunul, spre nemulțumirea bunicilor, care-i certau mereu acasă.

„Asteroidul Sabinei“ era o stâncă colosală, cu o greutate de 18.300 tone, ciupită la suprafață de loviturile meteoriților în

decurs de milioane de ani și ignorată de toată lumea în afară de Emil, Bogdan și Sabina.

La 14 iunie, asteroidul gravita în perfectă nemișcare. Realizarea fu trecută în jurnalul satelitului. *„O să depozităm materiale pe asteroidul oprit de voi“,* a surâs directorul stației-satelit într-o zi făcându-i pe toți trei să umble gârboviți de atâta considerație. Trebuia grăbit totul.

Gaura în formă de ou din asteroid fu căptușită cu un strat metalic, apoi cu unul de cauciuc special.

Au trecut febril la montarea instalațiilor de propulsie, care trebuiau centrate la miime de milimetru, și asta cum: în dosul prelatelor de camuflaj, la instalarea peretelui de protecție, a grupului de comandă...

Lucrau intens, în schimburi de câte două ore, ca să nu li se observe lipsa, consultând schemele, lipind sutele de fire de contact, dintre care unul singur dacă ar fi fost lipit în altă parte, ar fi însemnat dezastrul; apoi controlul pe blocuri și secții, mereu sub teroarea promisiunii directorului, până într-a patra săptămână a lunii august...

De doi ani tot învățau băieții schemele. Le visau de-acum, așa le știau de bine.

Surescitarea din ultimele zile n-a trecut însă neobservată, oricât s-au străduit toți să se prefacă. La vizita medicală periodică, doctorul Walker l-a prins pe Emil urcându-se pe cântar cu o bucată de plumb ținută strâns în pumn, ceea ce i-a înrăutățit pe loc situația. Cel mai temut diagnostic era „intoleranța la imponderabilitate“, cu alte vorbe – pe Pământ cu voi!

Cinci zile le-a mai dat doctorul răgaz să se refacă, dar lor nu le-a mai trebuit atâta timp. La 30 august, ora 8, Emil a crăpat ușa laboratorului ca să se uite la taică-său. Biochimistul Contescu nu era acolo. Bogdan se învârtea prin cameră, controlându-și ceasul, iar Sabina și-a petrecut ultimele minute lângă maică-sa – și parcă nu s-ar fi dat dusă dacă semnalul muzical al orei 8,30 n-ar fi răsunat, și atunci un oftat prelung i-a scăpat, amintindu-și de hotărârea băieților. În trecere a luat din cameră canistra cu apă precum și câteva containere mici cu alimente. Nu-și dădea seama de rostul lor într-o așa călătorie, dar dacă așa zicea Emil...

La 8,45 cele trei rachete de serviciu s-au întors goale la

bază. Trapa cabinei din asteroid bufni. Emil se așeză palid la comenzi și ordonă legarea centurilor de siguranță. Apoi înlătură bucata de stâncă ce masca geamul frontal, astfel că stația-satelit li se arătă drept în față, la 10 kilometri depărtare – un colac enorm cu un turn la mijloc.

— Gata? întrebă sugrumat Bogdan.

— Gata! confirmă Emil, punând contactul.

Atunci Bogdan apucă microfonul și oamenii stației auziră deodată un glas subțire și tremurat, ieșind din difuzoarele stației.

— Atențiune, *satelitul F!* Astronava „Sabina“ ia startul și va acosta la docul numărul 4. Priviți-ne!

Bogdan încheie transmisia și privi mândru în față. În dreapta lui, Emil bombănea înfundat, învârtind butoanele de pornire, care nu voiau să-l asculte, deși acele de raport se apropiau ușor de linia roșie.

— Ce are? țipă Sabina.

— Nu știu, nu merge!

— Au ieșit oamenii pe platforma stației! raportă supărat Bogdan, privind prin telescop. Dă-i gaz, dă-i gaz, băiete!

Emil răsuci la maximum butonul de debit al compresorului și vibrațiile asteroidului le clănțăniră dinții în gură. Ce rușine! N-o să mai fie chip de trăit pe stație de-atâta rușine! Oamenii de pe platforma stației făceau semne de dezaprobare, stația de radio pârâi asurzitor și vocea binecunoscută a dispecerului Helmuth se auzi poruncitoare:

— Stop lansarea! Întoarceți butoanele la zero! Părăsiți asteroidul! Se aude, Emil? Termină cu prostiile și vino imediat pe satelit!

— Închide-i gura! strigă sălbatic Emil, punând toată aparatura pe regim maxim de lucru.

Bogdan întoarse, înfricoșat, la zero butonul de volum al receptorului. Nu se mai auzi decât vâjâitul crescând al grupului propulsor, un țiuit aprig și zdrăngănitul unor gamele nelegate. Asteroidul prinse apoi să se legene, când pe o parte, când pe alta, ca o corabie. Bogdan, ca într-o spaimă, răsuci la loc butonul de volum, să afle scăpare în vorbele dispecerului. O mie de paraziți îi bruiau însă glasul. Nu mai știa dacă ei țipau, sau motoarele urlau. Asteroidul o luă din loc cu o smucitură sălbatică și se năpusti ca fulgerul spre stație... Satelitul se

apropie și se mări oribil, intrând direct în turnul de control... Emil vru să devieze asteroidul, dar accelerația uriașă îi înțepenise mâinile.

Explozia îi găsi chirciți în fotolii, cu ochii strânși de groază.

— Scoală, Bogdane, scoală, scoală bolborosi Emil trăgându-i palme la fiecare „scoală“.

Celălalt ridică ușor capul, îl bălăbăni, și după ce mai încasă o palmă deschise ochii roșii, umflați. Vedea tulbure, îndepărtă cu silă mâna lui Emil, desfăcu centura care-i tăiase burta și privi buimac în jur. Vibrațiile sau ciocnirea de turnul stației făcuseră ca asteroidul propriu-zis din piatră să se pulverizeze?! Mai rămăsese găoacea lor metalică – cabina – barele metalice care legau propulsorul de cabină și propulsorul. Geamul vizorului era crăpat ca o pânză de păianjen, gamelele stăteau turtite pe peretele frontal, dulapul sanitar, făcut țăndări și țăndările stăteau împrăștiate peste cadranele verzui de raport...

Sabina era trează, dar mută, mută de groază. Își ținea calota spațială în mâini și privea țintă în bezna cu aștri. Cabina vibra amarnic. Emil se dezmetici, vru să reducă forța de propulsie, dar Sabina țipă la fel de înspăimântată: Nu! și mâinile băiatului se retraseră ca arse.

— De ce nu? întoarse Emil capul.

— Nu! Nu te mai atinge de butoanele astea!

Acum plângea. Butoanele îi provocau într-adevăr spaimă și lui. Se mărgini să citească indicațiile cadranelor aprinse și să noteze că două din ele nu funcționau: al vitezometrului și al bateriilor solare. Celelalte își plimbau acele de colo, colo, chiar și peste linia roșie de alarmă. Era un haos în inima motoarelor! Cronometrul era și el stricat, se oprise la ora 9,04 – ora ciocnirii de turn. Cât timp trecuse? Și unde se găseau în spațiu? Sabina ținea ochii închiși. Bogdan meșterea la stația de radio, dovadă că se gândea la oamenii din urmă, iar Emil apăsa de câteva minute butonul de declanșare a trapei din tavan, fără ca nimic să se întâmple.

Radioul pârâi. Emil stabiliză legătura cu căștile individuale și rămase cu gura ușor căscată, să audă mai bine.

— Să văd pe emisie, oftă Bogdan, lăsând recepția baltă. Întâi tuși, ca să-și dreagă glasul, pe urmă numără tare ca să ajusteze intensitatea emisiei și începu să transmită rar numele

tuturor, starea navei și starea lor proprie, după care o luă de la început.

— Recepția, Bogdane, fără recepție n-am făcut nimic! își frânse mâinile Emil.

— Fac și eu ce pot, mormăi Bogdan sfârșit.

Emil își lipi calota de vizorul frontal, cu toate că vibra neplăcut. Scrută îndelung vidul negru și stelele care nu mai tremurau ca văzute de pe Pământ. Încremenire. Încercă să distingă vreo lumină purtată de vreo astronavă. Nici prin telescop nu se văzu nimic, și Emil tresări, întorcându-se și dând peste ochii flămânzi de vești ai Sabinei.

Membranele căștilor pârâiră din nou în vreme ce Bogdan înlocui o rezistență arsă.

— „...Ecranează torentul de meteoriți!“ se auzi un glas puternic, puternic și sigur, care-o făcu pe Sabina să plângă cu sughițuri.

Emil clipi. Era de presupus că toate comunicările aveau direct sau indirect legătură cu accidentul lor, așa că rămase gândindu-se ce ar putea să însemne torentul de meteoriți de care auzise.

— „Woomera! Zona *satelitului F* deschisă zborurilor! Woomera! Zona *satelitului F* deschisă zborurilor!“ ajunse până la ei vocea stinsă a unei stații depărtate.

— „București! *Satelitul F* are turnul de control spart!“

Băieții îi traseră câte un ghiont Sabinei, să nu mai sughită, că le bruia recepția. Ascultară intens, câteva minute, enervându-se pe un țiuit stabil care le perfora timpanele.

„— Centrala sateliților: primit comunicarea. Raport la 15 minute.“

Ce-o fi vrând să însemne asta? Bogdan învârti prudent butonul, nu găsi nimic și se întoarse la postul vechi.

— Sabina, treci la telescop! ceru Emil.

— Nu trec la niciun telescop. Ascult.

— Sabina, aici nu discuți ca la mama acasă. Treci la telescop!

— Nu trec, na!

— Poți să asculți foarte bine uitându-te după nave.

Bufnind și trântind, Sabina se urcă pe scaunul turnant al telescopului și începu să-l regleze pentru ochii ei. Emil schimbă o privire gravă cu Bogdan, luă un ciocan și începu să bată tare

în marginile trapei, fără niciun rezultat.

„— Satelit P. Detecție zero.“

„— Satelit G. Detecție zero.“

„— 30. 30. 30. Stratoplanul.“

Frânturile de comunicări îi încurajau și-i descurajau pe rând, după cum păreau să aibă legătură cu asteroidul sau nu. Rezerve de oxigen mai aveau pentru șapte zile, iar alimente – cât adusese Sabina – prea puține. Firește că nu-i puteau reproșa nimic – planul inițial era cu totul altul.

„— Racheta K-604 lansată în urmărire. Racheta de salvare R-zero raportează detecție zero.“

„— Aici Centrul! Continuați! Alertă în sectorul de spațiu O-NN-33.“

„— Sunt astronava Minerva din O-NN-33. Aștept ordine.“

„— Minerva, intră sub comanda rachetei K-604“ – ceru vocea Centrului. „Frecvența radio pe 19 centimetri este rezervată.“

Sabina începu iarăși cu sughițul acela nervos și Emil o bătu părintește pe umăr ca s-o liniștească. O ajută să coboare de pe scăunelul turnant, o legă în fotoliu și-i dădu cronometrul să-l repare, deși era sigur că Sabina nu se pricepe și nu mai era în stare de nimic. Asta avea mai puțină importanță; principalul era s-o știe ocupată cu ceva.

La noua serie de semnaluri ale lui Bogdan nu răspunse nimeni, deși acordase emițătorul pe unda de nouăsprezece cm. Emil controlă nedumerit alimentarea cu electricitate, cablul spre antena din exterior...

— Bogdane, antena! exclamă el.

Bogdan urmări și el cablul antenei spre exterior și-și duse mâna la gură.

— Antena! S-a făcut praf la ciocnirea de turn... Recepționăm totuși! Cum de recepționăm...

— Ajunge și un ciot... Ah, de ce nu pot eu să ies afară!...

Cu toate astea Emil lovi în trapa înțepenită. Lovi amarnic, până la epuizare, fără s-o clintească nici cu un milimetru. Vizorul frontal nu mergea nici el, spart, căci proteja cabina de micrometeoriți. Reluă deci apăsarea butonului de declanșare electrică a trapei până-i amorți degetul. Erau blocați aici, în cușca ovală de oțel...

În orele următoare, receptorul bâzâi enervant și atât.

Sabina adormise legată în fotoliu, cu cronometrul desfăcut bucățele în poală.

— Taie legătura la căști, șopti Emil lui Bogdan, arătându-i-o.

Bogdan dădu din cap și-o lăsă pe Sabina să doarmă în liniște absolută. Hotărâră să facă și ei cu schimbul, trei ore unul, trei ore altul, fiindcă nu puteau ști cât va mai dura zborul. Drept măsură a timpului luară consumul unei gradații de manometru de la butelia de oxigen. Prima veghe fu preluată de Emil. Schimbă locul cu Bogdan și declanșă magnetofonul, astfel ca toate comunicările să poată fi reproduse și pe urmă. Avea o senzație de vomă din cauza vibrațiilor prelungite ale cabinei; constată cu surprindere că Bogdan adormise tun. Atunci se dezlegă din fotoliu și controlă starea buteliilor fiecăruia. Rămase așa chibzuind la porțiile de apă din canistră. Era destulă apă. Aer aveau pentru șapte zile, iar apă... pentru cel puțin patru luni, fără restricție. Emil căută împrejur un vas pentru electroliză, să descompună apa în hidrogen și oxigen, dar tocmai atunci radioul începu să emită, trezindu-l și pe Bogdan.

„— K-zero. Am detectat urma radioactivă a asteroidului. Ordine."

„— K-604, recepționat. Ai grijă să n-o pierzi, Pavone."

— Pavone a spus...? bâigui Bogdan. Emile, cum a spus: Pavone?

Emil opri magnetofonul, derulă banda și o puse din nou:

„— K-604, recepționat. Ai grijă să nu o pierzi, Pavone", răsună distinct în căști.

— E tata. Sabina, scoală, e tata! o zgudui Bogdan.

— Las-o! scrâșni Emil.

„— Contescule, aici *satelitul F*. Am descoperit în camera lui Emil manuale de pilotaj.

„— K-604, Contescu. Recepționat. Căutați în special materiale despre radio. N-avem certitudinea că știe să umble cu radioul."

Bogdan și Emil se uitară uluiți unul la altul. Sabina făcea eforturi eroice să nu mai sughită, zâmbind strâmb, și răsturnă din poală toate piesele cronometrului, care începură să plutească prin cabină.

— Taică-tu e pe cealaltă rachetă! zise încordat Bogdan.

— El e, zâmbi fericit Emil. I-am recunoscut vocea. Ia mai

încearcă o emisie, Bogdane, poate că totuși...

Degeaba. Fără antenă încercau zadarnic și chiar să fi putut ieși din cabină nu se pricepeau la antene parabolice direcționale.

„— *Satelit F*. Emil nu are niciun manual de radio. Bogdan, în schimb, are.“

„— K-604, recepționat.“

Un minut întreg se auzi numai țiuitul și zgomotul de fond.

„— Astronava Minerva. Emil Contescu ăsta câți ani are?“

„— Șaisprezece.“

„— El e cel mai mic?“

„— El e cel mai mare. Bogdan are paisprezece și Sabina treisprezece.“

„— Auzi nenorocire!“ exclamă radistul de pe Minerva. De ce naiba nu v-au spus ce vor? Le dădeați voi și materiale, și propulsor bun, și...“

„— *Satelit F*. Fugarii erau echipați cu butelii standard de oxigen, durată șapte zile, o canistră cu apă și, posibil, câteva alimente neconcentrate.“

„— K-604, recepționat. Mai căutați. Apel, K-zero.“

Vibrațiile cabinei începură să capete un caracter periodic. Contorul Geiger-Müller, agățat pe peretele de protecție dintre cabină și reactor, pârâia îngrozitor, arătând o creștere primejdioasă a radiațiilor în cabină. Asta mai lipsea! Emil propti câteva lăzi de perete și cercetă neliniștit cadranele reactorului nuclear: sistemul de răcire se defectase... Temperatura avea să crească până la explozia reactorului, și asta rapid, în câteva ore. Emil se uită la chipurile celor doi prieteni și-și strânse buzele. N-avea niciun rost să-i anunțe, săreau în aer oricum. Ar fi putut sparge vizorul ca să evadeze în spațiu, dar asta nu era o soluție. Era o moarte sigură și groaznică, asta era.

— Emil, ce-i cu tine, îl atinse cu grijă Sabina.

Ah, și Sabina asta pierea fără nicio vină, o târâseră pur și simplu în aventură ca pe o canistră cu apă.

— Nu, fată, nu mi-e rău. Ia culcă-te! Intri în cart peste trei ore. Și tu, Bogdane, hai!

— Tu simți că vibrațiile-s altfel?

— Dă-le dracului, culcați-vă! Gândiți-vă la ele în cartul vostru, nu în cartul meu!

— Și ai să înregistrezi totul?

— Absolut.

Pe la jumătatea cartului se mai stinse unul din cadrane – busola. Emil se uită neputincios la el. Îl desfăcu, crezând că e slăbit becul, dar becul nu era slăbit. La mai mult de-atât nu se pricepea. Cum busola avusese unul dintre cele mai luminoase cadrane, în cabină se făcu și mai întuneric, atunci când vizorul era opus soarelui. Dar nici asta nu mai avea nicio importanță.

„— Satelit F“, bâzâi radioul. „Lipsește un reactor nuclear de tip 9-R; tot din cimitirul spațial a mai fost demontat și un pilot automat de tip Gama.“

„— Asta e foarte important. Pavone, confirmă recepția.“

„— Recepționat, să trecem la studiu, Contescule.“

„— Bun. Mai întâi dă corecție de drum Minervei, c-o ia razna.“

Racheta K-zero transmise astronavei date de telemetrie, apoi tăcu. Emil oftă. Studiu, studiu... Ce studiu când ei nici nu descoperiseră asteroidul? Apucă îndârjit microfonul și le anunță apropiata explozie a reactorului. Trecu apoi pe recepție și ascultă îndelung.

Bogdan preluă tăcerea de-a lungul altor trei ore, timp în care Sabina curăți interiorul cabinei și mai plânse puțin. Radiofarul lunii bătea nervos semnalul lui de metronom până foarte departe, pe unda de douăzeci și doi de centimetri, până la orbita lui Pluton, și recepția lui era singurul semn că nu părăsiseră sistemul solar. Pe alte frecvențe, alte posturi transmiteau știri despre asteroidul fugar, dar nu făceau decât să repete știrile stației-satelit F și ale rachetelor de urmărire.

— Nimic?

— Nimic, raportă Bogdan mohorât, schimbând fotoliul cu Emil. Și nu mi-e somn, stau cu tine.

— Și eu stau cu tine, Emile, se rugă Sabina.

Emil aruncă neglijent harta cosmică peste șirul de cadrane al reactorului și întoarse butonul de la radio înapoi, la frecvența nouăsprezece cm.

„— ...Până acum“, recunoscu deodată Emil vocea tatălui său.

Cei doi prieteni îl priviră cu reproș pe Emil, deși treaba asta i se putea întâmpla oricui. Cine nu căuta posturi? Acuma gata, nu se mai putea face nimic.

„— Atenție, asteroidul! Vorbește Contescu de pe racheta

K-604! Reactorul vostru nuclear, de tip 9-R, s-a stricat și lasă o dâră radioactivă. Uitați-vă la cadranul de raport al temperaturii. Al temperaturii. Cum se aude, Pavone?“

„— Foarte bine, dă-i înainte.“

Bogdan smuci harta cosmică de pe cadranele reactorului și căută febril cadranul amintit. Dădu speriat înapoi, de parcă nu reactorul, ci cadranul urma să explodeze.

„— Atenție, asteroidul! Detașați reactorul nuclear! Emile, ne adresăm ție, deși poate nu ești disponibil. În cazul ăsta acționează Bogdan. Dacă nici Bogdan nu e disponibil, acționează Sabina. Atențiune: pe tabloul vostru de comandă, în secțiunea roșie, cu butoane și întrerupătoare de culoare roșie, se află butonul DR. Repet: DR. Înseamnă Detașare Reactor. Dacă ați legat corect toate firele, atunci reactorul este aruncat afară în mod automat. Apăsați butonul DR.“

Contescu făcu o pauză, vreme în care Emil aprinse lanterna și căută în sectorul roșu... Sabina plutea lângă tavan, privind, iar Bogdan luase șirurile de butoane de la capăt, metodic, cum îi era felul, silabisind inițialele.

— Uite-l, arătă Sabina, coborând.

— Ia degetul, Bogdane, confirmă.

— DR, citi Bogdan, și-abia atunci puse Emil degetul.

— Țineți-vă bine...

Expulzarea provocă un șoc slab și nu se auzi niciun zgomot, căci zgomotul nu se propagă prin vid. Vibrațiile încetară, cadranele reactorului se întunecară toate deodată, astfel că Emil fu nevoit să țină lanterna aprinsă; observase că Sabina e terorizată de beznă, se tot trăgea lângă tabloul de bord luminat.

„— Dacă n-ați conectat toate firele și reactorul nu se desprinde“ – continuă vocea lui Contescu – „ieșiți din cabină în spațiu, dar numai cu centură de siguranță! Tăiați legăturile dintre cabină și reactor. Pavone, crezi că au vreo armă la bord?“

„— Nu cred. Să transmitem instrucțiunile în ipoteza că n-au...“

„— E penibil să transmiți așa în gol“, mărturisi parcă secat la suflet Contescu, „când n-ai siguranța că ei recepționează... Atenție, asteroidul! După ce-ați tăiat legăturile să nu împingeți cumva reactorul, că vă schimbați voi înșivă direcția, și nu vă mai găsim. Repet: nu-l atingeți! Reactorul își schimbă singur

direcția!“

„— K-604... K-604...“ hârâi un post slab.

Era straniu în cabină fără vibrații. Când scăpaseră de reactor, cabina căpătase o rotație ușoară, dându-le voie să privească în toate părțile. Sabina descoperi imediat la telescop reactorul rămas în urmă – două jeturi subțiri albe, unul mai lung decât celălalt. Bogdan avu și el timp să-l vadă, apoi cabina se roti cu vizorul în altă parte.

— Și dacă face explozie, unda lui de șoc nu ne lovește? întrebă Sabina nu tocmai îngrijorată, ci mai degrabă mândră de știința ei.

— Lovește! Cum naiba? pufni Bogdan. Undele de suprapresiune au nevoie de medii ca să se propage. Simți tu aer pe-aici?

— N-am să te mai întreb nimic pe tine, se revoltă Sabina.

— Haide, gura! îi potoli Emil.

Sabina îl mai sâcâi totuși pe Bogdan, zicându-i că aerele pe care și le dă sunt suficiente pentru propagarea undelor alea...

Emil se gândea că prin desprinderea reactorului, asteroidul rămăsese fără picioare, zbura din inerție. Cu ce anume viteză zbura, și ce șanse mai aveau navele de salvare să-l prindă din urmă, era greu de spus. Mai avea la dispoziție retro-rachetele și ar fi frânat, dar ce rost avea să graviteze în nemișcare când, de bine, de rău, viteza de-acum îl putea duce undeva? Își aminti apoi de rezervele de oxigen și se uită mohorât la manometru: încă șase zile, o sută patruzeci și patru de ore. Navele K, odată cu detașarea propulsorului, aveau să piardă dâra radioactivă după care se țineau.

La șaisprezece ore, după înlăturarea pericolului de explozie, în cartul lui Bogdan, K-zero începu să emită repetat:

„— Satelit F, explozie atomică în sectorul de spațiu O-NN-35,8.“

„— Recepționat. Astronava Minerva detașează un rachetoplan în aria exploziei și comunică observațiile. Concentrare radar în O-NN-35,8.“

„— Contescule...“

„— Am auzit, Pavone, am auzit și eu“, șopti stins biochimistul, făcându-l pe Bogdan să mai încerce o dată pe emisie, să le spună că nu-i adevărat, să vină, că ei trăiesc, să

nu-i lase înghițiți de noapte...

„— Minerva! Detecție radar. Corp cu viteza de 60.080 km/sec. în sectorul O-NN-36, direcția O-NN-37.“

„— K-604, recepționat. Asteroidul nu poate atinge viteza asta. Ar urma să se îndrepte înspre O-NN-38. Minerva, detașează alt rachetoplan pentru studiu.

Chiar detecția asta nesigură păru să învioreze echipajele din urmărire, căci Pavone și Contescu dădură ordin la două stații radar să cerceteze sectorul de spațiu O-NN-38.

Sabina îi bombăni îndelung că n-o treziseră. Ca un făcut, tot dânsa localiză la telescop pata luminoasă a exploziei reactorului și constată pentru întâia oară cât se micșorase Pământul, și cât de mult se mărise planeta Marte. Amândouă planetele păreau cam de aceeași mărime, dovadă că erau mult mai aproape de Marte. Peste 24 de ore primeau suficientă lumină de la Marte ca să distingă jocul dintre lumină și întuneric odată cu rotirea vizorului.

K-604 le transmitea instrucțiuni privind diverse cazuri de avarie, și Emil asculta emoționat vocea nazală a tatălui său; îi vedea parcă buzele articulând cuvintele, ochii cenușii fixați pe microfonul din față. Erau transmise indicații de folosire a buteliilor de oxigen, de electroliză a apei din canistră și de captare a gazelor. Sfaturi pentru Sabina, retransmise de K-604 de la maică-sa – aflată pe *satelitul F* – să nu plângă, să caute în buzunarul din dreapta al costumului spațial pilulele cu vitamina C – indicații privind somnul, aparatura de pilotaj automat, mâncarea, stația de radio, bateriile solare, generatorii de electricitate și retro-rachetele.

Erau indicații generale, multe din ele cunoscute, dar le făcea nespus de bine în izolarea de-acum. Oxigen mai aveau pentru patru zile; toți știau asta. Bogdan și Sabina aproape că-și făcuseră o lume a lor, de speranță, în care nu-l mai primeau pe taciturnul de Emil, iar acesta nu voia să le tulbure iluziile. De ce-ar fi făcut-o? Realismul tot nu mai folosea la nimic. Apoi Bogdan avu o adevărată criză de disperare privindu-și manometrul și carturile recăzute în monotonie.

Astronava mineralieră Crystal i-a reperat cu foarte mult dubiu, fiindcă asteroidul începuse să cadă spre Marte, iar impulsurile radar erau tulburate și de reflexiile de pe satelitul natural Phobos. Toate celelalte nave de urmărire au descoperit

și ele asteroidul în cădere și s-au lansat în cea mai mare viteză la intercepție. Dar se găseau mult prea în urmă ca să-l poată intercepta la timp.

„— K-604. Emil, e nevoie de calm. V-a atras planeta Marte, cred că ați recunoscut-o. La centurile ei de radiație să nu te gândești, că nu-s puternice și nu vă primejduiesc.“

— Nu, tată, răspunse involuntar Emil.

„— Trebuie să dozezi frânarea în atmosferă. Dacă nu știi să frânezi, te aprinzi ca un meteorit la frecarea cu aerul, iar dacă frânezi prea tare, nu-ți rămâne combustibil să te așezi lin pe sol. Uită-te la termometrul blindajului exterior. Să nu te sperii de flăcări și de căldură. Acolo n-am să te mai pot ajuta, fiindcă voi nu sunteți radio-protejați și recepția se întrerupe la intrarea în atmosferă. Te descurci singur. Suntem la 300.000 km în urma ta.“

— Legați-vă, ordonă Emil, frânt de îndoieli și nesiguranță.

Bogdan și Sabina se legară fără nicio vorbă, amuțiți de frică. În lumina lanternei aprinse arătau livizi și transpirați, dar culmea culmilor fu gestul mecanic cu care înghiți Sabina o pastilă de vitamina C, de parcă asta avea să-i fie mântuirea.

„— La sol o să puteți recepționa iarăși. Dacă șocul e puternic, rămâneți în fotolii până vă reveniți. Nu fiți îngrijorați dacă se strică radioul, noi o să vă găsim. Vă găsim repede. Cine se simte mai în putere, iese din cabină, lasă trapa deschisă, ca să se răcească interiorul, și ne poate ajuta întinzând o parașută la sol.“

Zburau de-acum aproape de suprafața lui Marte, deasupra emisferei cuprinsă de întuneric, pe o orbită polară. Emil fixă cabina cu vizorul în jos, dar consumă prea mult combustibil din rezerva retro-rachetelor. Așadar după doi ani de învățătură nu era în stare să execute bine nici cea mai simplă manevră, nu știa să repare nici măcar un instrument atât de simplu ca busola… Atunci câți ani mai trebuiau ca să devină pilot, cum visa Emil?

Cabina fu inundată de lumina celeilalte emisfere, și nu era nevoie de altimetru ca să-și dea seama că mai coborâseră. Păturile de sus ale atmosferei nu le încălzeau prea tare blindajul, fiindcă erau foarte rare, însă jos, în gazele de azot și bioxid de carbon, avea să fie prăpăd. Priviră calota albă de zăpadă a Polului Nord, zdrențuită la margini, apoi terenurile

vaste de vegetație pitică, de culoare brună-verzuie, faliile și zonele aride ecuatoriale, sparte de vulcani stinși. În patruzeci de minute ajunseră deasupra Polului Sud, apoi din nou în bezna nopții marțiene.

Receptorul începu să bâzâie constant. Blindajul se încălzi ușor, formând acea teribilă peliculă de plasmă care te izolează în mod absolut de mediul înconjurător, până ce reușești să reduci viteza sub un anumit punct critic. Bogdan se străduia să mențină claritatea postului, mânuind acordul fin – treabă altminteri de prisos – dar bâzâitul avea să se intensifice. Sabina era obsedată de termometrul blindajului, vorbea ceva cu Emil, gângăvind nervos, și Emil știa prea bine că-i cere să pornească retro-rachetele, să frâneze – ca și cum el n-ar fi vrut. Dar de ce nu se uita și la indicatorul rezervei de combustibil?

Bogdan renunță cu un gest de disperare să mai capteze postul rachetei K-604, deși speranța îl făcea să țină radioul deschis. Își strânse centura de legătură și rămase privind pe vizor la pânza subțiratică a atmosferei marțiene. O mai văzuse de nenumărate ori la televiziune, în transmisia roboților și a celor douăsprezece nave care o vizitaseră până acum. Undeva lângă ecuator, acolo unde temperatura atingea și 30° C, se găsea o stație-far care se stricase din cauze necunoscute.

Șocul primei frânări le întunecă vederea. Emil uitase că hotărâse să aterizeze pe emisfera luminată, în zona ecuatorială – ar fi fost fericit să aterizeze oriunde, numai să rămână întregi. A doua frânare le zdrobi piepturile în chingile fotoliilor, cabina începu să vibreze adânc – habar n-avuseseră că mai exista și un calcul de rezistență a materialelor când făcuseră cabina. Panoul de comandă crăpă văzând cu ochii. În căști suna un fâșâit aspru și Bogdan întinse torturat mâna să stingă radioul, însă mâna devenise foarte grea. Retro-rachetele lucrau în regim continuu, temperatura blindajului se ridica mereu. („Să nu te sperii de flăcări și căldură!“) Iar indicatorul rezervei de combustibil trecuse sub jumătatea scalei. Emil căută terorizat solul... Era chiar sub el: alb, nemișcat, încremenit. Abia după câteva secunde înțelese el că debitul retro-rachetelor egalase forța gravitațională și că atârnau în nemișcare la vreo optzeci de metri înălțime. Combustibilul se consuma vertiginos. Emil reduse prea mult jetul retro-activ și începură să cadă fulgerător, și doar la câțiva metri înălțime reuși Emil să anihileze căderea.

Le pocniră dinții în gură izbindu-se de sol. Cabina de oțel ricoșă înalt, cu retro-rachetele zdrobite. Se rostogoli câțiva zeci de metri pe o pantă ușoară și se izbi de o stâncă, unde încremeni.

În jur era lumină. Vizorul primea reflexia zăpezii. Capetele lui Emil și Sabina atârnau ca frânte în calotele lor transparente, dar buzele lui Emil se mișcau, ba chiar i se văzu și limba o secundă. Bogdan le controlă funcționarea buteliilor de oxigen, apoi își controlă propria butelie. Toate mișcările mâinilor, îngreuiate acum și de gravitatea lui Marte, îi provocau înțepături insuportabile în coșul pieptului. Își descătărămă centura, apoi făcu același lucru cu centurile celorlalți. Asta păru să-l ușureze neînchipuit de mult pe Emil, căci scoase iarăși limba și-și linse satisfăcut buzele, ca după o prăjitură. Apoi deschise ochii și rămase privind fix în față.

Sabina abia putea să răsufle. Frânarea sălbatică îi strânsese coastele în chingă, sau îi rupsese ceva înăuntru, căci nu se putea mișca. Bogdan culcă spătarul fotoliului și o ajută să se întindă. Altceva nu mai putea face.

Alte câteva cadrane erau stinse. Dintre generatorii auxiliari de electricitate mai funcționa unul singur: se auzea zumzăind și Bogdan nu reușea să înțeleagă de ce stăruia. Judeca greoi și avea reflexele încetinite, de om drogat, însă recăpătase de undeva sentimentul siguranței. Emil văzuse că oxigenul le mai putea ajunge pentru încă treizeci și una de ore. Cu oxigenul electrolizei poate cinci, șase ore în plus.

— De ce se aude huruind generatorul? întrebă Bogdan, mereu torturat de enigmă.

— Îl aud și eu, articulă Sabina, dar se văzu cât îi pare de rău că vorbise.

Emil păru să-l audă pentru întâia oară.

— S-o fi crăpat blindajul și s-a umplut cabina cu aer, zise șovăitor Emil, privind împrejur. Ia uite...!

— N-am deschis-o eu... bolborosi Bogdan, privind uimit trapa deschisă, care-l hipnotizase pe Emil. Nici nu știu butonul.

Emil se sculă în picioare pe fotoliu și se trase prin deschizătură afară, dar căzu imediat grămadă, zvâcnind din degete.

— E fierbinte blindajul, a ieșit fum din mănușă.

— Ia vezi, nu s-a ars? căută Bogdan.

— Dacă se ardea mănușa auzeai fâsâitul aerului din

costum țâșnind afară. Nu s-a ars, dă-o dracului.

Munciră amândoi cu șurubelnițele la desprinderea unei plăci de cauciuc silicon, extrem de bun termoizolant, și-l tăiară în patru fâșii egale. Apoi fixară cu un clei special fâșiile pe laturile din afară ale trapei, mulțumiți că pot lucra în condiții de gravitație naturală; e drept, sub jumătatea celei de pe Pământ, dar gravitație! Să scapi șurubelnița din mână era o plăcere, nu-ți mai trebuia magnetul ca s-o pescuiești din plutirea ei liberă prin cabină. Dar aceeași gravitație îngreuna considerabil respirația Sabinei. Singur Emil știa, deocamdată, că se putea întâmpla să fie și mai rău decât atât – să n-aibă ce respira de fel.

După o oră de lucru, Emil sări afară peste o crustă subțire ca de brumă, însă compactă și sticloasă. Albeața întinderilor îi înțepă ochii în primul moment, apoi sticla calotei își schimbă automat culoarea și peisajul deveni suportabil. Cabina de oțel se proptise de o stâncă. Se vedea distinct urma pe care se rostogolise până la stâncă – topită de căldura blindajului; frigul regiunii polare înghețase apa la loc. De jur împrejurul cabinei era terenul mlăștinos, iar prin topirea straturilor din profunzime, cabina se adâncise de fapt cu vreo două palme în sol. Acolo avea s-o cuprindă înghețul veșnic.

— Stai pe-aproape, se auzi vocea lui Bogdan. Îți arunc parașuta.

— Sterilizeaz-o.

Parașuta căzu lângă el, la fel de albă ca și întinderile pustii. La ce s-o mai întindă? Aici trebuia, dimpotrivă, un material de culoare neagră, dar de unde să-l scoată? Emil lăsă parașuta jos și urcă de-a lungul urmei pe care se rostogolise cabina, către vârful pantei. Luă câteva trânte și aluneca de fiecare dată îndărăt, târâș, până la brâul de stânci, din vale. Privirea lui cercetă întinderea albă și dezolantă, cu dealuri domoale, erodate de înghețuri și dezghețuri succesive, și de permanența vântului solar. Pe undeva pe aici trebuia să se afle și cei patru roboți de supraveghere a calotei sudice. Părea că nimic nu se mișcase din loc de la începutul lumii. Dar Emil ținea bine minte vulcanii stinși din zona ecuatorială, iar cea de-a patra astronavă televizase chiar și o erupție mică. În plus, văzuse în Muzeul Cosmosului mostre din vegetația pitică a planetei Marte, care schimbau impresia de pustietate a peisajului. A douăsprezecea astronavă, „Galileo Galilei“, a stârnit uimire pe

Pământ aducând o dipteră, o insectă cu două aripi, care nu s-ar fi putut dezvolta pe Terra decât în prezența vegetației arborescente. Deci, viața pe Marte nu depășise stadiul nevertebratelor, fapt care n-avea absolut nicio importanță pentru Emil în clipa aceea, ba se și miră de sine că stă și pierde așa timpul.

Spre nord, spre ecuator, căuta el cu ochii. Aici orizontul era mult mai aproape fiindcă și curbura planetei era mai accentuată. Dacă ar fi aterizat în zona de topire a zăpezilor, ar fi avut apă berechet, iar oxigenul n-ar fi fost o problemă. Dar n-avea nici cea mai mică idee la ce depărtare se află de acea zonă. Deosebi totuși un punct întunecat pe suprafața albă și-l informă pe Bogdan prin radio că se duce în explorare.

Mersul n-ar fi fost o dificultate, aici cântărea foarte puțin, însă nu mai mâncase de nu mai ținea minte. Crusta albă și subțire plesnea lung, ca gheața, cu un zgomot sec. Mai luă câteva trânte, fără să se lovească tare, și hotărî să confecționeze niște patine cu șina încălzită de o baterie electrică, astfel ca frecarea să se facă mai lesnicios pe firul subțire de apă.

Emil se uită împrejur și după ceva combustibil, deși, fără nicio nădejde. Fumul dens al unui foc s-ar fi văzut de foarte departe, dar cu ce naiba să facă focul? Deocamdată lăsă orice gând deoparte și se concentră asupra petei negre de care se apropiase. Nu dădu buzna. Făcu un ocol mare și înțelese că solul fusese spart de căderea unui meteorit mare – i se vedea bine pâlnia adâncă. Pereții pâlniei prinseseră de-acum o pojghiță de gheață, deși fenomenul era recent. Însemna că și alte pete negre de pe suprafața zăpezii puteau fi luate drept cratere meteoritice. Chiar și cabina spațială. Ar fi fost groaznic să fie confundați cu un crater!

Se întoarse pe propria-i urmă. Ceva mai încet, căci obosise, și-l dureau coastele de răsuflet. Ajunse aproape istovit, nici nu mai urcă în cabină, ci rămase lungit pe zăpadă.

— Sabina, tot așa – mormăi Bogdan. Iar receptorul s-a zdruncinat și nu mai funcționează.

— Îl repari tu, răspunse Emil.

— N-am nicio piesă de schimb, cu ce vrei să-l repar?

— Demontează pilotul automat.

— Pilotul automat nu-i aparat de radio! zise îmbufnat

Bogdan, de parcă tot el era vinovatul. Tu ce-ai făcut?

— Crater meteoritic. Dar cu radioul nu te lăsa.

Bogdan nici nu-i mai răspunse. În cei doi ani de pregătire secretă Emil studiase pilotajul, iar el – transmisiunile. Sabina se alipise echipajului abia în urmă cu trei luni; ce poți să înveți în trei luni? El prinsese temeinic secretul depanajului receptoarelor, descurca toate firele ca pe apă, dar fără un condensator de schimb, radioul era mut.

Dar-ar dracu în ea de organizare! Cine putea să-și închipuie că n-or să acosteze la docul patru, ci tocmai pe Marte...?

— Bogdane, hai să instalăm un proiector, două, până ce nu se înnoptează.

— Eu nu cred că ajung ei în noaptea asta pe Marte.

— Poate ajung, i-o tăie celălalt. Caută un cablu. Intră tu în cabină și aruncă-l afară. Și mai vorbește cu Sabina.

Instalară la capătul cablurilor două proiectoare de nouăzeci de wați și le făcură proba. Emil își fixă și el lanterna de trapă, astfel că *navele K* ar fi văzut un triunghi distinct de lumină – dacă navele K reușeau să ajungă pe Marte în timpul nopții. Intrară unul după altul în cabină.

Nici nu știau ce să-i spună Sabinei. Ce să-i spună? Vorbiră și ei despre navele care se apropiau – întâi a lehamite, pe urmă din ce în ce mai antrenați, până când ajunseră cu gândul pe Pământ, unde nu-i aștepta din păcate nimic bun... Mâncară porția hotărâtă de Emil, apoi își traseră carturile la sorți: Bogdan întâi, drept pentru care Emil coborî speteaza fotoliului și adormi buștean, în câteva secunde. Sabina moțăia numai, trezită mereu de câte un junghi în capul pieptului.

Pe la miezul nopții, Emil preluă mahmur veghea și turnă apă în vasul pe care-l sudase Bogdan pentru electroliză. Era perfect, nu curgea un strop. Ieși din cabină cu simțământul celui care iese noaptea în ger; dădu ocol cabinei, proiectoarelor și rămase timp îndelungat cu ochii ridicați la cerul plin de stele. Nu mai recunoștea nicio constelație. Uneori tresărea văzând dârele joase de foc ale meteoriților, ba chiar i se păru că simte șocul unei izbituri apropiate. Aici meteoriții nu mai apucau solul. Se retrase în cabină și începu să construiască un radiator, cu care intenționa să topească zăpada pe două cărări dispuse în cruce. O cruce neagră pe zăpadă.

Bogdan se sculă la fel de mahmur și se împiedică zdrăngănind în radiatorul celuilalt. Mai cercetă o dată receptorul, văzu că n-are leac pentru el, și rămase în cadrul trapei privind străinul cer. Îl cam încolțeau somnul și foamea. Supse o gură de apă prin tub și se mai trezi. Rece apă! Luă o probă de zăpadă și se înapoie cu ea în cabină, unde o puse în analizatorul chimic. Dădu satisfăcut din cap – era precum bănuise, zăpadă carbonică și vapori de apă condensați. Apoi izolă un fulg și-l puse sub microscop. De data asta nu mai dădu din cap, căci nu știa ce fel de impurități erau acelea – cenușă vulcanică, pulberi sau vreo formă organică minusculă? Microscopul era de slabă putere, îl primise Emil cadou de la taică-său, biochimistul Contescu. „Orice s-ar spune, gândi Bogdan, o navă nu se echipează cu obiecte primite cadou, ori luate de la fiare vechi. De aceea crapă și plesnesc toate.“

Pe la jumătatea cartului său, Emil văzu o geană de lumină către răsărit, și fără nicio altă trecere, apăru orbitor soarele. Întinderile, ireal de albe, amplificară lumina, însă frigul era stăpân absolut; nu vedea niciun semn de evaporare. Asta era bine. Cine să-i mai vadă prin ceață? Emil uită proiectoarele aprinse și coborî în cabină să termine cu radiatorul. Dar... pacoste! Când încercă să-l scoată afară văzu că nu poate, trapa era mult prea mică. Se ocărî cum îi veni la gură, și continuă să bombăne tăind radiatorul în două. Scoase bucățile afară și le sudă la loc, găurind zăpada împrejur. Apoi căută cabluri și le înnădi, căci avea de gând să facă niște cărări foarte lungi, să se vadă. Probabil că pierduse ceva timp cu lucrul, căci Bogdan se trezi singur.

— Ce facem, mâncăm sau cuplez radiatorul? întrebă Bogdan.

— Chiar, hai să mâncăm ceva! Ce-i cu Sabina?

— Doarme, nu știu. Tot porție de aia pe sfert, mizerabilă?

— Nouă, tot. Iar Sabinei, ca de obicei, normală.

— Ah, ce-am să mai mănânc acasă! gemu Bogdan, înghițind de câteva ori în sec.

Emil se uită involuntar la cer, apoi îl zori pe Bogdan să intre. Sabina se simțea parcă mai bine, i se mai roșiseră puțin obrajii și se strâmba mai rar. Ea nu-și făcea probleme că mai puteau respira doar douăzeci și trei de ore – și bine făcea. Aflase de la Bogdan că aparatul de electroliză e gata și, cum povestea

asta i se părea nemaipomenit de tehnică, era chiar veselă. Emil nu suportă veselia ei inconștientă și ieși din cabină. Băgă el singur radiatorul în priză. Firele groase de tantal se înroșiră, scoțând aburi din sol, aburi care se condensau pe loc și precipitau sub formă de pulbere albă.

— Bogdane, vino! Dă drumul și la compresor, iar tu mergi în urma mea și spulberă cu jetul de aer pulberea asta nenorocită... Altfel nu se cunoaște nimic...

În momentul în care Bogdan cuplă și compresorul, se auzi un pocnet și generatorul prea încărcat de atâtea aparate se arse.

— Ce-ai făcut, mă? șuieră Bogdan, amenințător, strângând pumnii.

Emil se năpusti fără veste asupra lui și-l trânti cu o piedică la pământ. De uimire, Bogdan scoase doar un icnet; apoi Emil fugi către cabină și dispăru înăuntru. Totul se petrecuse atât de rapid, încât Bogdan nici nu se ridicase de pe zăpadă când îl văzu pe celălalt întorcându-se. Îl urmări din ochi cum se duce la generator și stă nemișcat în fața lui.

— Înjură, ce aștepți? Sabina nu aude. Să nu știe.

— De ce să nu știe? zbieră Bogdan, sculându-se. Tu ești de vină! Cu rabla ta de radiator! Și nici n-ai stins proiectoarele – cum vrei să nu se ardă generatorul? Cum, mă, cum? Ce faci acum cu electroliza? Ce faci!? Fă-o tu, na, deșteptule, na! izbi Bogdan cu picioarele în furtunul compresorului.

— Nu te mai agita atâta, risipești oxigenul, zise Emil.

Arăta foarte bătrân Emil, cu umerii căzuți și adus de spate, deși părea încântat că terminase o luptă știută numai de el. Înfățișarea asta îl sperie mai tare pe Bogdan decât avaria generatorului, și decât orice altă catastrofă. A, n-avea de gând să rămână singur în pustietatea asta dușmănoasă, cu toate lucrurile vraiște! Emil n-avea dreptul să-l lase singur. Merse întins la dânsul și-l răsuci de umeri.

— Tu n-ai voie, îl zgudui Bogdan amarnic. Dă-l naibii dacă s-a ars, facem altceva.

— Ce?

— Altceva!

— Oxigenul se termină în douăzeci de ore.

— Vin rachetele până-n douăzeci de ore. Hai să... facem ceva. Gândește-te la Sabina!

— Ce pot face? întrebă jalnic Emil.

— Dacă stai așa, Sabina se uită la tine și înțelege. Degeaba i-ai întrerupt legătura.

— Dar nu mai avem nimic de făcut, decât să așteptăm douăzeci ore. Arată-mi tu ceva și fac!

— Să ne gândim, nu se poate!...

— Da, zise ascultător Emil.

Bogdan se învârti pe loc, părând că așa gândește și el. Pe cât de bleg și resemnat arăta Emil, pe atâta de vulcanic se arăta Bogdan, însă din niciunul nu scăpără ideea salvatoare.

Singura lor sursă de energie era în momentul acela bateria din mânerul lanternei – căci de bateriile individuale nu puteau dispune: ele asigurau ventilația costumului și temperatura optimă. Dacă n-ar fi fost siliți să arunce în vid reactorul atomic ar fi putut ierna pe Marte!...

Din aceste prime momente de maximă încordare nu ieși însă nimic. Bogdan privi deznădăjduit fața pustie a prietenului său, se învârti iarăși pe loc și-l invită hotărât să mănânce. Da, să mănânce, repetă el, văzându-l uluit. Ultimul prânz. Ultimul, până ce aveau să-i repereze navele K. Și într-adevăr flecăreala Sabinei, mâncarea, veselia artificială a lui Bogdan îl mai întremară pe Emil. Vreme de o jumătate de oră fu pace. Ce înspăimântător de repede trecea timpul! Cu câtă seninătate ațipise Sabina, cu oxigen pentru numai nouăsprezece ore de viață...

Bogdan întrerupse recepția căștilor Sabinei și ieși fără zgomot afară. Soarele era la zenit, și nicăieri nu era umbră. Mâine n-aveau să-l mai vadă la zenit, căci perioada de rotație a lui Marte era de 24h 37' – cu 5 ore mai mult decât puteau ochii lor să mai vadă. Și cât oxigen era împrejur! În zăpadă, în mineralele oxidate, ba chiar și în aerul rar era oxigen; și în rachetele K. La ora asta trebuie să fi început survolarea – kilometru pătrat cu kilometru pătrat al planetei. Două rachete K, astronava Minerva și mineralierul Crystal.

Bogdan demontă tot ce putea demonta din cabină: carcase, pupitre, plăci de cauciuc și foi de tablă, apoi cără afară toate lăzile, vasele, hainele, cărțile, colacii de cablu, contoare și aparate detașabile, pe care începu să le înșire într-un mare pătrat de jur împrejurul cabinei. Meteoriții și vulcanii spărgeau de obicei cercuri, așa că pătratul lor s-ar fi văzut numaidecât.

Emil privea. Nu era treabă pentru doi oameni, dar o mână de ajutor tot ar fi putut să-i dea. Bogdan se uită mai bine la el și nu mai zise nimic; după cum își ținea Emil ochii, încrucișați spre vârful nasului într-un fel foarte concentrat și hazliu, însemna că urmărește o idee. Asta era mai mult decât toate pătratele posibile. Își opri strigătul pe buze.

— Cu ce aprinzi tu cărțile și hainele astea, Bogdan?

— Păi, frec și eu două cărți între ele până iau foc, glumi el. O să demontez lentilele telescopului și concentrez razele soarelui pe ele...

— Nu, că telescopul îmi trebuie mie. Vreau să descopăr unul din cei patru roboți din regiune. Ce zici, o baterie ne-ar ajunge pentru electroliză...? Pe urmă o ducem la loc.

— Bravo ție! izbucni Bogdan. Tu cauți la Est și eu la Vest.

— Bogdane și Sabina?... Vezi? Vedeți?

— Cât lipsim. O oră...

— Lasă, tu prepară electrolitul, fă semne; dacă apar rachetele, ce, n-ai destulă treabă? Lentilă găsești la microscop, sau tai una din vizorul frontal.

Emil căută din ochi cea mai înaltă colină din apropiere și-și făcu vânt pe crusta de zăpadă înspre ea. Crusta pârâia slab, și pe alocuri ceda, făcându-l să ajungă cu capul înainte pe distanțe de zeci de metri. Cu totul cântăreau așa de puțin, pe Marte, căzăturile lui Emil... Adevărata primejdie pândea lentilele telescopului, așa că la fiecare poticneală Emil se răsucea prin aer, astfel ca telescopul să nu atingă solul.

Relieful alb și aparent neted, văzut de lângă cabină, era mai puțin alb și neted pe măsură ce înaintai către orizont. De pe urma ploilor meteoritice, zăpada părea ciupită de vărsat. Platoul era de o netezime relativă, cu văi de eroziuni, coline domoale, parcă fără vlagă, sub lumina lovind ca un ciocan, că vedeai razele sărind, reflectate în sus. Vizibilitatea era bună până la marginea orizontului fumuriu, iar deasupra capului, unde grosimea aerului era cea mai mică, se vedeau stelele cele mai strălucitoare. Emil vedea adesea stelele în căderile sale.

La vreun kilometru depărtare se găsea o colină și mai înaltă, parcă în ciudă mai înaltă; Emil înfipse totuși trepiedul și montă telescopul acolo unde se afla. Ca punct stabil de reper luă cabina, la care se uită întâi. Bogdan nu era afară. Probabil că o ținea de vorbă pe Sabina. Dacă stațiile lor portabile de radio ar

fi avut bătaia mai mare de 200 de metri distanță – altminteri, suficientă pentru comunicările de pe o stație-satelit – i-ar fi transmis lui Bogdan să observe neîntrerupt cerul și să mai amâne flecăreala.

În ce privește pătratul acela uriaș trebuie spus că sărea într-adevăr în ochi; se cunoștea că e opera unor mâini omenești. Spre Vest de cabină, și dincolo de ea, platoul avea o strălucire orbitoare. Prin obiectiv defilară doar gropile meteoritice. Emil nu se aștepta să descopere robotul așa cum fusese el lansat, ci acoperit de brumă, de aceea studie cu amănunțime fiecare colț de stâncă, fiecare detaliu de relief, fapt care-i obosi peste măsură ochii. Înălță puțin trepiedul, ca să nu mai stea cocoșat, și mută milimetric obiectivul mai departe spre Vest. După puțină căutare, se opri asupra unei păreri de abur, sau pulbere, care nu se ridica mai sus de un metru. Blocă telescopul în poziția aceea, așteptă câteva secunde, ca să-și odihnească ochii și mai privi o dată. Era mai degrabă aburul unei surse termale, un geizer pitic, sau așa ceva. Emil șovăi, apoi deblocă telescopul și cercetă mai departe. Nimic. Mută fin obiectivul cu încă un grad. Din patru roboți lansați pe calota polară sudică, găsea el măcar unul. Chiar dacă era nevoit să parcurgă distanța până la orizont. Dar timpul se ducea. Cercetă manometrul buteliei și socoti că mai are șaptesprezece ore de viață. Sabina, fiindcă nu se mișcase aproape deloc, trebuie să fi mai avut optsprezece, nouăsprezece ore.

Străbătu astfel cu telescopul regiuni vaste, până ajunse să se întoarcă cu spatele la cabină. Soarele începuse să coboare, lucru folositor, căci obiectele în relief se detașau pe fondul platoului și printr-o umbră mai lungă. Împrejur era o liniște atât de compactă, încât Emil făcu câțiva pași încoace și încolo, ca să-și probeze receptorii.

Acuma, naiba știe, parcă se vedea un robot… Stătea cam pe jumătate ascuns după o stâncă. Ca să nu facă drumul degeaba, Emil umflă trepiedul cu telescop cu tot și alergă pe vârful altei coline, de la stânga. Nici din poziția asta nu se vedea tot, însă nu mai încăpea nicio îndoială că descoperise un robot. Emil își jalonă mintal drumul, strânse trepiedul și încercă în zadar să stabilească legătura cu Bogdan; stația portabilă de radio bătea tot două sute de metri, indiferent că funcționa pe Marte sau pe Pământ. Ce imprudențe colosale făcuseră!…

Cei aproximativ doi kilometri se dovediră mai mulți, pe măsură ce Emil străbătea drumul. Întâlni un alt gheizer miniatural, împrejurul căruia zăpada se topise, scoțând la vedere roca goală, cenușie. Aplecându-se la marginea bălții calde, Emil distinse uimit niște minuscule ființe. Băgă mâna în apă, dar nu reuși să prindă nimic. Asemenea vietăți nu văzuse în muzeul de istorie naturală a planetei Marte, deși taică-său, biochimist cum era, îl purtase zile la rând prin toate sălile. Păcat că nu putea trage niciun folos din descoperirea asta. Dar simpla prezență a vieții, acolo unde nici nu crezuse că poate exista, îl mai făcu să prindă inimă.

Ajunse ceva mai la dreapta țintei și se miră că nu se rătăcise încă din pricina uniformității peisajului. Văile se făcuseră mai adânci, pereții mai abrupți, căzăturile se înmulțiseră și ele într-atâta, încât Emil putea spune că înaintase mai mult târâș. Rămase așa derutat printre stânci; cum dracu, adică văzuse bine robotul de la patru kilometri depărtare, și-l pierdea aici, la doi pași? Înaintă mai mult printre stânci și prinse deodată un zgomot străin. Întâi privi tulburat cerul, dar zgomotul nu venea dintr-acolo. Era un vuiet inegal, profund, care înceta pentru scurt timp și iar revenea. Emil nu mai auzise niciun robot făcând așa. Strânse telescopul în mână ca pe un sprijin real și dădu colțul mai multor stânci; vuietul se amplifica. Putea spune că merge pe meandrele unui torent, cu maluri înalte de doi, trei metri. Apoi văzu o deschizătură ovală, neagră, în malul stâng. De aici pornea vuietul, dar nu dinăuntru. Era o cavitate de rezonanță stranie, bătută de vânt. Atunci Emil constată că pornise vântul, un vânt slab, care purta leneș trâmbe de pulbere de zăpadă de-a lungul albiei fostului torent. Alte trâmbe cădeau înăuntru de peste buza malurilor, semn că vântul se pornise peste tot platoul. Emil grăbi pasul. Găsi o surpătură în mal și urcă de-a bușilea pe platou, unde primi în față pulberea fină a zăpezii. Da, se stricase vizibilitatea. Robotul îi stătea însă chiar dinainte.

Suporții erau cufundați în sol până la jumătate, astfel că robotul părea încremenit acolo pe veci. Emil îi curăță bateriile solare de zăpadă, legănă antena cu mâna și începu să-i dea ocol, în căutarea bateriilor chimice. Totul i se părea nefiresc și nu credea decât în telescopul pe care-l ținea în mână. Recunoscu pe rând magnetometrele, analizatorii de praf,

microscopul automat, un densimetru și detectorul de proteine. S4, citi Emil *Sud-4,* deci dăduse peste cel de-al patrulea robot. Emil își lipi casca de învelișul robotului și nu distinse niciun zgomot. Însemna că e pus în funcțiune numai la semnalele radio de pe Pământ. O să se mire Pământul că S-4 s-a stricat așa repede, gândi Emil, punând telescopul și trepiedul jos. Trase fermoarul trusei de instrumente și alinie pe zăpadă foarfecele de tablă, șurubelnița, dalta, un clește și un ciocan. Cu părere de rău trebui să-i taie burta în două. Lucra spornic, degajat și chiar vesel, deși mai avea oxigen pentru șaisprezece ore. Uitase să-i spună lui Bogdan să strângă zăpadă multă, multă. Poate că-i trecea lui singur prin cap. Încă o oră demontatul bateriei, încă una drumul înapoi și încă una pentru electroliză – trei ore din o sută șaizeci și una. Rezervă de treisprezece ore. Nu era nicio grabă. Acum primejdia venea din partea alimentelor, dar rachetele nu puteau să fie departe.

Emil îndoi tablele tăiate și se uită la robot. Îndepărtă un panou cu filme și găsi grupul bateriilor chimice de rezervă alături de cutia pilei atomice. Una, două, trei, trei baterii chimice. Mai bine să le ia pe toate; da, pe toate, mai bine. Și nu strica să demonteze și bateriile solare, așa, din prudență. Timp n-avea? Rupse la iuțeală cablul cel lung al antenei și legă toate bateriile la un loc. Pe urmă demontă cu jenă, căci stricase de tot robotul, o foaie de tablă și puse bateriile pe ea ca pe o sanie. Era hotărât să-l roage pe taică-său să repare robotul la loc, dacă el însuși avea să fie sfârșit de foame la ora aceea. Roboții n-aveau rostul să furnizeze piese de schimb unor proști.

Emil cercetă manometrul buteliei cu oxigen și văzu că petrecuse o oră întreagă acolo. Tot mai avea timp, din belșug chiar. N-ar fi stricat poate să arunce o privire și cavității aceleia vuitoare din albia torentului. Legă deci sania de un suport al robotului și alunecă înapoi în albie. Făcu un pas înăuntru și vuietul dispăru ca prin farmec. Niciuna din astronave nu descoperise peșteri...

Pulberea albă se făcea din ce în ce mai subțire cu cât Emil înainta prin tunel. Pereții rămâneau netezi, ca roși de ape; dar care ape? Înclinația tunelului era de vreo 30°–35°, însă Emil nu aluneca din cauza tălpilor de cauciuc crestat. Privi în urmă și văzu pata de lumină difuză a intrării. Măcar taina originii tunelului s-o dezlege, să nu râdă taică-su de el. Pe aici nu mai

era pulbere de loc, și lanterna lumina un perete numai din kimberlit; dacă planeta Marte avea trecutul geologic al Pământului, atunci kimberlitul ăsta trebuia să conțină diamante. N-ar fi fost rău să-și umple buzunarele cu diamante. Dar nu vede încă niciunul. Poate mai jos. După vreo cincizeci de metri de coborâș, tunelul se deschise într-o subterană adâncă, cu pereții abrupți, și de asemenea netezi, care conținea pe fund o masă sticloasă în lumina lanternei – un ghețar. Emil căută o pietricică, ceva, să arunce. Clinti una din peretele tunelului cu dalta și-o aruncă în ghețar. Piatra ricoșă, pocnind sec, iar ecoul repetă pocnitura. Atunci Emil începu să coboare spre suprafața ghețarului ținându-se de țancuri. La ieșire avea să facă un salt în sus, spuneau astronauții, că pe Marte reușesc salturi de patru metri înălțime, ba și mai mult. Pipăi gheața cu vârful piciorului și se încredință că-l ține. Când roti lanterna pe pereți, văzu derutat că existau cinci deschizături deosebite. Înălță ochii la cea prin care coborâse, chibzui un pic și scrijelă cu dalta o cruce dedesubt. Pe urmă mai zgârie și suprafața gheții cu linii încrucișate, astfel ca să nu se rătăcească la înapoiere. Așa. Acum nu-l mai stingherea nimic de la explorare.

Ghețarul își strecura o limbă de gheață pe dedesubtul stâncii. Emil se apleca să vadă încotro o apucă. Lungit pe burtă pe această limbă de gheață, lumină atent cu lanterna. Curând constată că se ivesc crăpături transversale tot mai pronunțate și ar fi dat cu siguranță înapoi dacă n-ar fi auzit un murmur stins în față. N-avea nimic înfricoșător în el murmurul și era destul de plin ca să provină dintr-o altă sală subterană. Apoi încremeni. Lanterna lumina golul, și golul se găsea chiar sub nasul lui. Unde-i fusese capul? La dreapta, la stânga, gol. Numai limba de gheață înainta ca o trambulină. Poate că era totuși sprijinită pe dedesubt!... Nu putea să fie – dovadă – crăpăturile. Dar cum de fusese atât de zăpăcit încât să ajungă în situația asta? Nici măcar n-avea curajul să răsufle mai adânc – gheața se putea rupe în orice clipă. Privi cu mare precauție tavanul, să vadă de ce se poate prinde. Gheața pârâi și se lăsă sensibil în jos. Îl trecură sudorile... Să încerce o retragere ar fi fost o nebunie! Nici măcar nu știa cât de adâncă e sala de dedesubt. Poate un metru, poate o sută...

Și nici atârnat în gol de-a pururea nu putea să rămână. „Prostiile costă scump pe Marte“, gândi el.

Deși stătea în aparență nemișcat, gheața recepționa totuși vibrații la care răspundea cu pârâituri mici, în serie. Cu un efort colosal, Emil se sprijini în mâini și se aruncă îndărăt, dar mai iute ca fulgerul limba de gheață plesni și Emil căzu, rostogolindu-se în gol.

De trăit tot mai trăia, căderile pe Marte erau cu mult mai lente decât pe Pământ, aproape ca o coborâre cu parașuta. Blocul de gheață se îmbucătățise. „Dă-l dracului de bloc, dar unde-mi e lanterna?“ Bâjbâi prin întunericul compact, convins că nu putea să fie departe, și-și bălăci mâna în apă. Apucă greșit mai multe bucăți de gheață, unele atât de asemănătoare lanternei, încât căută cu degetul butonul declanșator, și lărgi metodic aria de cercetare. Nu era departe de starea în care-l găsise Bogdan lângă generatorul ars, numai că de data asta, fiind singur, lupta în virtutea inerției. Găsi totuși lanterna...

Raza de lumină lămuri îndată și misterul murmurului din grotă; tot tavanul picura apă ca o strecurătoare. Picăturile cădeau uimitor de încet, ca și fărâmele de gheață ce se mai desprindeau din limba ghețarului. Emil se ridică din apă și ieși de sub loviturile gheții, în ploaie. Acum trebuia să pipăie cu piciorul fiecare metru, ca să nu cadă în cine știe ce gaură. Ce întâmplare stupidă! Asta-i trebuia lui acuma, explorare? Și în plus începuse să-l doară șoldul.

Adânci și urâte mai erau subteranele pe Marte! O lume pe cât de uluitoare pe-atât de tulburătoare, ca și grotele lunii. Plimbă raza pe zidurile de stâncă netedă și observă că spre capătul opus tavanul e uscat. Iată și ceva uscat! Ajuns aici cercetă peretele, tavanul impermeabil și podeaua presărată cu fărâme de rocă. Emil îndepărtă cu latul piciorului câteva pietre și se așeză trudit, cu lanterna aprinsă în mână. Urcau aburi. Urcau aplecat – se cunoștea bine că-i suflă un curent de aer pornit de pe undeva de lângă el. Întoarse lanterna și văzu o despicătură în perete la câțiva pași de locul unde stătea. Răsuci lanterna în mână. Tot atunci porni, prin murmurul apei, vaierul acela pătrunzător, ușor de recunoscut, căci numai rachetele K de salvare zburau fără amortizor de zgomot, ca să prindă viteză. Emil abia apucase să se ridice, când sala enormă începu să tremure oribil, făcându-l grămadă. Zgomotul captiv se bătea de pereți și ricoșa, căutând ieșirea. Chircit, cu mâinile prinse de cap. Emil distingea vuietul prelung, ca după lovituri de clopot și

nu reușea să-și înfrângă groaza și să se uite împrejur, să se ferească. Se hotărî abia după o izbitură grea peste picioare. Tavanul arunca stânci. Întreaga sală devenise de nerecunoscut. Rachetele K trecuseră prin apropiere și la joasă înălțime, iar rocile peșterii, îmbibate cu apă, alunecau purtate de vibrațiile de rezonanță. Vaierul se stinse în depărtare, îngroșându-se. Lipit de perete, Emil ținu lanterna ațintită asupra tavanului. Un bulbucit nou arăta că în peșteră pătrundea alt șuvoi. Sus, un bolovan hâțânat de chingi stătea să cadă, din clipă în clipă. Emil își încercă piciorul mai greu lovit și, sprijinindu-se de perete, se depărtă șontâcăind de bolovanul suspendat. Căută să prindă iarăși vaierul acela tulburător al rachetelor K printre bulbuceli și murmure.

Văzuseră oare oamenii careul negru și cabina lui Bogdan?

Emil își căută drum cu lumina îndărăt spre gura de scurgere a ghețarului. De data asta peștera începu să vibreze mai înainte ca el să audă șuierul motoarelor, și iute se aruncă la adăpostul peretelui. Rachetele se întorceau, văzuseră cabina!

Bolovanul din tavan zgudui puternic solul, aruncând nisip în toate părțile. Da, se întorceau, și încă razant cu zăpada. Infernul nu putea să arate mai urât ca peștera. Cutremurul îl îngropă de câteva ori pe Emil și-l aruncă din nou afară; lumina se împotmolea la doi pași în fum sau aburi, nici în perete nu mai găsea protecție, îl simțea cum se îndoaie și tremură ca o piftie. Asurzit, paralizat pe jumătate, Emil se târî înspre despicătura din stâncă, pe unde suflase curentul de aer, și se vârî într-însa ca un șobolan. Pe urmă se mai liniștiră prăbușirile, dar numai pentru scurt timp, cât le trebuia rachetelor să vireze și să se întoarcă iarăși. Gândi, amorțit cum era, că oamenii descoperiseră cabina. Apoi vuietul se înmulți cu zece – rachetele aterizau cu retro-jeturile puse în regim maxim și peștera se umplu de stele verzi și roșii, cercuri verzi și roșii, puncte...

Emil privi printr-un asemenea cerc roșu și băgă de seamă că lanterna lui ardea slab.

Parcă se vârâse într-o crăpătură?... Unde-i crăpătura? Și unde-i perete?

Văzu din ce în ce mai bine și începu să simtă. Scutură din spinare câteva pietre și apucă lanterna. Dar de ce ardea așa slab?

Manometrul buteliei de oxigen îi arătă că trecuseră patru

ore. Era posibil oare să nu mai recunoască nimic?! Îl târâse ceva afară din despicătura de stâncă? O mare neliniște îl făcu pe Emil să scâncească și nu se mai rușină de suspinul care-i scăpase. Înaintă dezorientat printre blocurile înalte de piatră și căzu de două ori la rând în aceeași groapă cu apă, semn că se învârtise în cerc. Rămase nemișcat, răsuflând greu. Nici peștera nu părea să înțeleagă ce se petrecuse cu ea – solul se mai zguduia de prăbușiri târzii, apa fugea de ici-colo ca într-o tavă ce se înclina... Emil localiză un șuvoi de apă și începu să-l urmărească la deal. De undeva trebuia să izvorască el, și chiar găsi de unde izvorăște – dintr-o crăpătură cât o muchie de cuțit. Căută gheață. Dacă găsea gheață era salvat; știa drumul de la ghețar afară. Găsi și gheață din belșug, însă bucățile stăteau împrăștiate pe o arie atât de largă, încât nu era posibil să-și dea seama de unde proveneau. Părea că se sfărâmase tot ghețarul, atât de multe erau. Rătăci mereu mai ostenit în căutarea ieșirii, târându-și picioarele contuzionate peste bolovani. Trecu, încet, o oră. Îi era foame. Bogdan și Sabina mâncau desigur pe săturate la ora asta. El sugea apă. Se umflase de atâta apă. Îi era scârbă de toată apa dimprejur, de lucrurile cleioase și umede.

Emil primise, ca toți ceilalți, o educație care nu-l lăsa să se descurajeze cu una cu două. Se târî înapoi. Era cu putință ca pietricelele înfipte în roca de kimberlit să fie diamante native, dar nimic nu mai tresări în sufletul lui Emil – voia numai să scape. Își dirija mișcările potrivit obsesiei de a scăpa, iar ochii nu mai căutau nimic altceva decât găuri, crăpături, refugii...

Aproape nu se mai uita pe unde calcă. La poticneli își găsea echilibrul tot mai greu, îi șovăiau picioarele și-i tremurau. Butelia cu oxigen îl mai ținea în viață încă opt ore.

Un huruit depărtat îl opri din mers. Dacă nu i-ar fi țiuit toate în cap, ar fi distins bine totul. Acordă și stația portabilă de radio care nu putea să recepționeze decât sub două sute de metri și se așeză pe un bolovan. Tuși.

— Planetocarul, aici Emil – vorbi el în microfon. Aici Emil... șopti cuprins de sfială. Cuplez semnalul de goniometru. Primejdie de surpare, nu mai înaintați cu planetocarul! Recepție.

Huruitul continuă să se audă, când mai tare, când mai slab însă sigur, la peste două sute de metri, căci Emil nu recepționă nimic. Până la urmă, se obișnui atâta cu el, încât nici nu-l mai băgă în seamă. Oamenii îl căutau, asta era limpede și

Emil ar fi stat comod pe piatră, în așteptare, dacă ar fi avut oxigen.

Se cățără peste niște grohotișuri în direcția planetocarului ce se auzea huruind, apoi începu să se strecoare printr-un labirint de blocuri ciclopice, prin aburi și veșnicele picături din tavan. Picioarele îi tremurau. Cu mâna stângă se sprijinea de blocurile masive. Ce lux era odihna, abia acum își dădea el seama.

— Planetocarul... Planetocarul... Aici Emil...

De găsit aveau să-l găsească ei odată și odată. Poate la doi pași de ieșire, fiindcă acolo i se termina oxigenul din butelie. Prinse să plângă. Tresări speriat la o mișcare din spate. Îndreptă lumina lanternei acolo și nu observă decât pietrele și apa. Lumină și pe alături, mai liniștit, căută direcția huruitului și porni gheboșat prin apă. La puțină vreme prinse în lumină celălalt perete al peșterii, fapt care-i ridică pe loc moralul. Și ăsta avea cam douăzeci de metri înălțime și sclipea tot de apă. Îi lipsea cu desăvârșire orice ieșire, orice gaură, oricât de mică. Emil se cumpăni nehotărât de pe un picior pe altul și alese stânga.

Cumpănise cu noroc, numai că despicătura găsită într-un târziu părea teribil de înaltă. Ar fi dovedit-o dintr-un salt acum două, trei ceasuri în urmă, când mai avea putere. Aruncă din trusă cleștele, dalta, foarfecele de tăiat tablă, șurubelnița și își luă totuși avânt. Păru că se înalță pe propria lui rază de lumină, se agăță de margine și rămase atârnat acolo, râcâind cu picioarele după sprijin. În sfârșit... Se târî printr-un tunel îngust, dând din coate. Tunelul urca; o luă la dreapta, trecu printr-un gâtlej capricios și se lovi cu capul de fundătura tunelului. Emil gemu și se trase puțin înapoi. Da, aici cioplise el piatra cu ciocanul. Deci găsise același tunel, după ce se învârtise într-un labirint blestemat!

Șase ore. Emil continua să zacă pe burtă, în tunel, străduindu-se să nu adoarmă. Singura lui preocupare asta era. Afară – zi, noapte?... Greu de știut. Cum de aici, din interiorul tunelului, nu putea să audă nici planetocarul, nici alt zgomot, se târî, se târî, până căzu din nou jos. Îl dureau toate mădularele, iar capul îi zumzăia ca un generator nou, nears. Să fi tunat efuzoarele tuturor rachetelor lângă el și nu le-ar fi auzit. Sau le-ar fi auzit? „Gândește, gândește, nu adormi“! își comandă Emil. „Ce haos“.

Dintr-un sentiment de datorie abstractă, căci nu mai știa cine-i pretinde asta, Emil începu să meargă de-a lungul peretelui.

Trebuia să sfârșească mergând, nu stând. Că descoperea sau nu ieșirea, asta era altceva, o simțea în afara lui, nu-l privea pe el. Începuseră să-i placă, să-l amuze chiar poticnelile și prăbușirile, avea răgaz să se mai odihnească.

Pe urmă se declanșă în el, cu neînduplecare, resortul acela dintotdeauna de luptă, și se urni târându-și pașii pe dâra de lumină.

Neted mai era peretele... Măcar o ieșire trebuie să existe în toată hardughia asta. Dar unde poate fi?

Emil căzu în patru labe și, cu toată bunăvoința, nu mai putu să se ridice. Nu-i era somn, dar constată că nu se mai putea ridica. Hotărî că e stupid să rămână așa, în poziția aceea. Se lăsă de tot jos, cu lanterna alături. Raza ei era puțin îndreptată în sus, spre centrul peșterii. Aici trebuia să se întâmple. Între două stânci țuguiate, gigantice, cu multă apă în jur...

„Halucinație“, gândi Emil fără să-i pese.

În față îi apăruse o dipteră, o insectă de mărimea unei muște, care juca nepăsătoare în raza de lumină a lanternei. „Aici e tare cald. Sus, pe gheață, nu întâlnești atâtea diptere“.

Musca avea cumplit de multă energie într-însa, juca fără zăbavă, obosindu-l. „Obosești rotindu-ți ochii după o nebună.“

Îi închise. Atunci o auzi din nou. Bâzâia pe lângă casca lui cu nespusă încăpățânare. Emil dădu violent cu mâna, s-o alunge. Era iritant bâzâitul ei. Nici să moară în liniște n-avea parte. Dădu cu mâna, nimic. Potrivi atunci raza lanternei și așteptă. O prinse ușor și când duse pumnul închis la ureche, îi auzi bâzâitul cu satisfacție. Luă musca de o aripă și se uită împrejur după un loc mai la vedere în care s-o țintuiască. Stânca din fața lui avea crăpături mici, fine. După ce isprăvi această plicticoasă treabă recăzu pe spate, epuizat.

„Cum, tot bâzâie...?“ De enervare îi tremura lanterna în mână. Strânse fălcile. Fixă raza pe stâncă și văzu cum diptera se învârtește în loc. Emil își legănă a neputință capul. Apa dimprejurul bolovanului se înfiora la căderea regulată a picăturilor. După ce se propti bine pe picioare, musca porni să bată cumplit din aripi și stânca, văzu atunci Emil, se clinti, se

înclină parcă. Ce putea fi? Emil lungi gâtul uluit... Bâzâitul îi sfredeli auzul și începu să se târască pe lângă peretele lucios al peșterii, în căutarea ieșirii...